

RIMMON - PEREZ

Numeri 33:19

“En zij verreidsen van Rithma en legerden zich in Rimmon-Perez.”

Laat ons dit jaar in onze vroegpredikatiën voortgaan, om de kinderen Israëls op hun tocht door de woestijn met onze beschouwingen te begeleiden, en met hen te gedenken al den weg, dien de Heere onze God hen de veertig jaren lang heeft geleid, gelijk hun in Deut. 8:2 werd geboden, hetgeen ons aan menigen weg herinnert, dien ook wij afgelegd hebben, of nog hebben af te leggen.

Ongeveer twee jaren zijn zij op reis naar een land, dat zij in zoveel weken met veel minder ongemak hadden kunnen bereiken, ware het hun vergund geworden hun weg naar het verstand zelf te kiezen en in te slaan, inplaats te volgen, waar de wolkkolom hen heenleidde. Dan hadden zij ook niet nodig gehad nu een honger, straks weder dorst te lijden; dan had geen brood van de hemel behoeven te regenen, noch water door een voortdurend wonder uit een geslagen rots behoeven gegeven te worden.

Dan hadden zij niet nodig gehad, zo afhankelijk van den Heere te leven; zij hadden noch Hem, noch zichzelf zo leren kennen. Dan waren zij niet zo getuchtigd, als nu geschiedde; maar dan waren ook duizenden Goddelijke doeleinden niet bereikt geworden, van welke velen in het bovengenoemde hoofdstuk worden opgenoemd. Hoe vreemd en onbegrijpelijk het ook naar het aanzien toeging, zo lag dit tot grondslag, wat de grootste profeet van het Oude Verbond in Deut. 32 zong: “Hij voerde hem (Israël) rondom, Hij onderwees hem, Hij bewaarde hem, als Zijn oogappel. Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, neemt ze en draag ze op zijn vlerken, alsoo ook de Heere. - Want des Heeren deel is Zijn volk. Jakob is het snoer Zijner erve. Zo leidde hen de Heere alleen!”

De grenzen van Kanaän zijn wij nu nabij gekomen, en deze vijftiende legerplaats ligt met de zestiende, en met Rithma, de veertiende op gelijke afstand van het beloofde land, zoals al de legerplaatsen ook even ver, dat is drie uren van elkander liggen.

Vraagt men wat dit te betekenen had, waartoe dit diende, of welke bedoelingen zulke geringe plaatsverwisselingen hadden, daar zelfs aan de kleinste afwisselingen grote zwaarigheden wegens het opbreken en weder oprichten van het leger verbonden waren, dan moeten wij ons met het antwoord van Elihu vergenoegen: “Hij geeft geen rekenschap van zijn doen,” en onze geleerdheid in de belijdenis onzer onwetendheid alsook onze vroomheid daarin openbaren dat wij ons Hem geheel en zonder tegenspraak toevertrouwen, zonder ooit te vragen: waarom en met welk doel?

Laat uwe ogen mijn wegen welgevallen. Alleen liefde is het, die de christen regeert, en hem nu eens zo, dan weder anders leidt. Alles moet tot het doel brengen.

Steeds was Kanaän in het gezicht, de hoop was bij hen voortdurend levendig; de wolkkolom zou hen, door een kleine wending rechts, volkomen in het hemels erfdeel leiden. De weg des christens is ook menigmaal als het ware aan de grenzen van Kanaän. Hij geniet onbeschrijfelijke invloeden en werkingen des Heiligen Geestes. Hij wordt

bestraald door licht, zodat hij met Jakob kan zeggen: “Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijn ziel is gered geweest!”

Zelfs aan Zijne voeten is het als een schone saffier, als de gedaante des hemels in zijn klaarheid. Een vrede Gods doortintelt hem, die wezenlijk alle verstand van mensen en engelen teboven gaat, en zijn hart en zinnen bewaart in Christus Jezus. Hij voelt zulk een overeenstemming met God, dat zijn ganse ziel op alles ja zegt, en als een onmondig kind in Zijn armen, ja, in Zijn schoot ligt en zich door Hem laat dragen en koesteren. Er is bij hem zulk een geloof, een vertrouwen door Christus tot God, dat hij met de dichter durft zeggen:

Eer wordt de zon stinkdonkre nacht,
Eer ik vergeefs mijn Jezus wacht!

Elke schaduw van twijfel verdwijnt voor dat licht. De heilige gezindheid voert heerschappij in het inwendige huis, en stoot de dienstmaagd uit met de zoon. De oude mens moet zich onder het juk buigen en bloeden onder het offermes, ja, de voet van Jozua treedt de koningen van Kanaän zo op de nek, dat zij zich nauwelijks meer bewegen. De liefde doortrekt als een zachte olie het ganse gemoed en oefent haar tedere en machtige kracht in de terugkaatsing van alle hardheid.

Zij vergeeft en verdraagt alles. Is hij in lijden - het hart buigt zich onder alles met blijmoedige onderworpenheid. Het ganse juk van Jezus wordt zacht en al Zijn last wordt licht. In Zijn ganse dienst is niets zwaar of bezwaarlijk, en zo zweert het ganse hart met blijdschap, dat het de rechten Zijner gerechtigheid onderhouden zal en ze inderdaad bewaart. De wereld met alles, wat daarin is, wordt geheel onbeduidend, maar het verlangen, om bij den Heere tehuis te zijn, neemt toe.

Zo vindt men het menigmaal bij kranke christenen niet alleen, maar ook bij gezonde. De eersten zien dan wel met verlangen hun aanstaande ontbinding tegemoet. Zij verheugen zich, dat zij nu haast hun pelgrimsstaf nederleggen en het hulsel kunnen afwerpen, waarin zij op menigerlei wijze werden bezwaard; dat nu spoedig het lichaam der zonde ophoudt, dat hen zo dikwijls deed uitroepen: “Ik ellendig mens!” dat het nu weldra zal kunnen heten: “Wij zijn de strik des vogelvangens ontgaan, de strik is verscheurd, de vogel is vrij.”

En ziet, dan heet het: Terug! - De lichamelijke genezing komt en zij moeten weder in de arme wereld terug, ja, terug in de strijd, terug in het worstelperk. Het schijnt hun dan wel toe een harde zaak te zijn, dat zij van het nabijgekomen Kanaän weder afscheid moeten nemen, en hun scheepje bij de ingang der haven weder in openbare zee wordt teruggeslagen.

Deze rijkelijk getroosten en begaafden rekenen er ook wel met Job op, om voorts in hun geschikt nestje, dat de zwaluw vond, te blijven. Zij denken niet anders, dan dat het standpunt der boetvaardigheid is doorwandeld, en de vrede, dien zij thans genieten, zou zijn gelijk een waterstroom, daar hun gerechtigheid is als de baren der zee.

Maar ziet, het luidt: terug onder de wet, in de staat der boetvaardigheid, in de armoede des geestes; terwijl zij er rekenden, dat het steeds voorwaarts zou gaan, uit geloof tot geloof, van kracht tot kracht. Nochtans gaat het steeds voorwaarts. Minder worden is

ook wasdom. Terwijl men zwak wordt, kan men in sterkte toenemen. Overigens gaat men op ene geheel andere plaats Kanaän binnen, dan men het vermoedt, en er openbaren zich gans andere dingen, dan men in het begin verwachtte.

Zoals wij zeiden, twee jaren zijn de kinderen Israëls op hun pelgrimsreis. Gedurende deze tijd is er bijzonder veel en hoogst merkwaardigs voorgevallen, en zij zijn tot op de grenzen van Kanaän gekomen; maar nu verwijderen zij er zich weder van, wenden zich rechts opwaarts, alsof zij op de rechte weg het beloofde land zouden intrekken; maar verder gaat het weder links, alsof zij naar Egypte moesten.

Zij komen te Thabat, dwars over de weg, dien zij reeds eens hadden afgelegd, naderen voorts weder het beloofde land, maar verwijderen zich er ook weder van, en dalen af tot naar Ezeongeber bij de Rode zee. Vandaar komen zij weder een weinig nader tot het geliefde land, tot naar Hor, waar Aäron sterft en de Moabieten hen noodzaken terug te keren. Zij trekken al weder tot nabij de Rode zee, en dan gaan zij uiteindelijk in tamelijk rechte richting naar Kanaän, dat zij dan, nadat tot op Jozua en Kaleb nu allen waren gestorven, die uit Egypte waren getrokken, door de Jordaan - dat is Stroom des gericht's - na een veertigjarige wandeling gelukkig binnentrekken.

Wonderbare, raadselachtige leiding! Wie kan haar doorgronden! Veel is er te vragen, weinig te antwoorden. Niet minder wonderlijk is het, dat van nu af, door achttien legerplaatsen tot naar Hor, van de wandelingen Israëls, met betrekking tot hun ontmoetingen en gedrag volstrekt niets wordt gemeld dan de legerplaatsen, hoewel onder dat alles een tijdruimte van tenminste vijf en dertig jaren is verlopen.

Zekerlijk gebeurde er ook niet opmerkelijks. Alles ging naar de gewone gang van zaken. Het volk was door de laatste gebeurtenis te Rithma, toen de aarde zich onder hun voeten opende en het rot van Korah verslond, voor enige tijd verootmoedigd. Anders viel dagelijks het nodige manna van de hemel, dat hun iets geheel gewoons werd; het water stroomde reeds uit de rots, die mede volgde, welke was Christus; zij verwonderden er zich ook niet meer over, zoals de Goddelijke weldaden door het gedurig genot gewoonlijk weinig of niet worden geacht.

Hun schoenen versleten niet, hun klederen verouderden niet. Het was een hoogst eentonig leven, waarin zij zich schikten, zo goed zij konden. Bijzonder nieuws viel niet voor, dan dat zij van tijd tot tijd op de wenk der wolk- en vuurkolom hun tenten opbraken, hun legerplaatsen veranderden, hun hutten weder oprichten moesten, zonder te weten waarom en tot welk doel; zonder te weten, of zij Kanaän nader kwamen of er zich verder van verwijderden.

Zij moesten zonder wil, zonder keus, zonder inzicht zijn, zich nergens vastzetten en zich ook nergens heenspoeden, maar in volkomen afhankelijkheid leven, rusten en reizen, al naardat het de wil des Heeren was, afbreken, inpakken, voortdragen, uitpakken en weder oprichten, om zo den Heere naar Zijn en niet naar hun goedvinden te dienen.

Wij letten daarbij op het volgende:

1. De gelovigen schijnen als vergetenen te zijn; eensdeels door andere christenen, die hen niet bezoeken, niet naar hen omzien, geen deelneming en geen medelijden betuigen, dat valt smartelijk; of zij gevoelen zich ook eenzaam, dewijl zij niemand vinden, wien zij hun hart kunnen openbaren. "Ik ben geworden als een eenzame mus op

het dak,” klaagt David, Ps. 102, of zelfs als een nachtuil, dien alle andere vogels vervolgen. Ik ben vergeten als een dode.

Heman klaagt: God maakte, dat zijn vrienden, naasten en bloedverwanten zich verre van hem stelden, om zijn ellende.

Zolang de christen nog met Asaf kan zeggen: “Nochtans is God de rotssteen mijns harten,” dan gaat het nog. Maar hoe smartelijk is het, als het er uitziet, alsof de Heere de ziel had vergeten. Zo klaagt Sion, Jes. 49, en David vraagt, Ps. 13: “Hoelang, Heere, zult Gij mij steeds vergeten?” En in Ps. 42: “Waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des vijands onderdrukking?”

In Psalm 44 klopt hij bij den Heere aan, en zegt: “Waak op, waarom zoudt Gij slapen, Heere? Waarom zoudt Gij Uw aangezicht verbergen, onze ellende en onze onderverdrukking vergeten? Want onze ziel is in het stof nedergebogen, onze buik kleeft aan de aarde.”

En als het in Gen. 8 heet: “God gedacht aan Noach,” dan klinkt dat immers even alsof Hij hem zolang hij in de ark was, vergeten had. Ziet, zo gaat dan alles over Jakob heen. Zijn muren zijn doorgebroken, zodat allen, die de weg voorbijgaan, hem plukken; gelijk Asaf in Psalm 80 getuigt, zodanig, dat het hart niet anders denkt, dan dat dit en dat niet kon en mocht gebeuren, indien de Heere Zich slechts enigszins om zijn omstandigheden bekommerde en ze regeerde.

Hij schijnt zelfs, zoals de aangehaalde Psalm getuigt, te toornen over de gebeden zijns volks, en bittere dingen tegen hen te schrijven, zoals Job zegt. Maar de Heere spreekt aldus: “Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten. Ziet, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd!”

Ter rechtertijd gaat het weder, zoals Deut. 2:7 zegt: “Hij kent uw wandelen door deze zo grote woestijn, deze veertig jaren is de Heere, uw God, met u geweest, geen ding heeft u ontbroken,” ja, ook het kruis niet, en des te zaliger is de herinnering aan die weg.

2. Tot op een zeker tijdstip van hun leven kunnen vele begenadigde zielen alles uitvoerig vertellen en beschrijven, wat er in en met hen omgaat, zodat zij met Psalm 66 zeggen: “Komt, hoort toe, o, allen gij, die God vreest, en ik zal vertellen, wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft.” Zij waren instaat en gezind, hun leven en hun leiding van het ene tot het andere standpunt te beschrijven, om ook anderen daardoor te onderrichten en op te beuren. Zij zijn instaat hun strijdperk, de aard van de strijd, hun werkzaamheid, hun overwinningen, hun vertroosting, hun misstappen, uitvoerig voor te stellen, hoe het een op het ander volgde.

Maar in het algemeen verliest men deze vaardigheid in het vervolg; het Rimmon-Perez treedt weder tevoorschijn, wanneer er weinig meer voorvalt, en het menigvuldige zich eenvoudiger vormt; het zij dan, dat het zich niet meer zo openbaart, of meer geestelijk, of niet meer zo nieuw en opmerkelijk is. Men begint ook anders te rekenen en vele dingen anders in te zien dan vroeger.

3. Met de tijd verdwijnen ook wel zekere gaven, die anders de christen sieren, bijvoorbeeld: de gave van herinnering en mededeling, waardoor iemand instaat is de inhoud van ganse leerredenen te vatten en op een aangename wijze weder mede te delen; de gave der vrijmoedige levendigheid, waardoor alles een belangrijke

verlevendiging en iets aangrijpends heeft, hetzij dan in weemoedigheid of in blijmoedigheid, zodat het gemoed op de ene of andere wijze krachtig wordt opgewekt, en het gelaat van blijdschap glinstert, of de liefde tot den Heere zich in zalige tranen lucht geeft.

Het lezen, het horen van Gods Woord, het genot van het Heilig Avondmaal, de overdenking van het leven, lijden en sterven van Jezus Christus en het gebed kan de ziel in zulk een verrukking brengen, dat zij met Johannes zegt: “Ik was in den Geest op den dag des Heeren.” Maar dat kan ophouden, zodat de christen dit niet meer kan doen, of het niet meer zo geniet als vroeger en er ook zelfs geen smaak meer in vindt, integendeel meer dor wordt.

Maar “Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.” Jezus wil het alleen zijn. Hij ontnemt ook niets, zonder het daarna geheiligd weder te geven. Men verlustigt zich ook vaak in de gaven, en vergeet de Gever. Aan Uwe genade, o Heere, hang ik! Israël trok zonder brood en water door de woestijn. De Heere was hun inplaats van dat alles, en zo hadden zij nimmer gebrek, of indien zij ooit gebrek leden, zo was het slechts opdat zij de algoemzaamheid des Heeren in vernieuwde bewijzen zouden aanschouwen.

Van nu af eindigt alzo de geschiedenis van de reizen der kinderen Israëls. Wij hebben er niets van dan namen, totdat wij te Kades komen, de twee en dertigste legerplaats. Nochtans kan ik niet van de verdere beschouwing afzien, hoewel ik die aan een woord en de betekenis daarvan moet vastknopen.

Dat de rede onzes monds den Heere in genade welbehagelijk moge zijn, en Hij het heilige, ons door Zijn Geest daarbij leide, en het tot ons innig genoeg en verder tot onze opbouwning zegene. Dit behaagt ons nu eenmaal, en hoewel wij niemand opdringen ons hierin gelijk te zijn, zo laten wij er ons toch ook niet van afbrengen.

Deze vijftiende legerplaats, die nog op de grenzen van Kanaän ligt, heet Rimmon-Perez, dat is: een opengespleten granaatappel. De granaatappel is een vrucht, die alleen in warmere dan onze noordelijke streken groeit, en die wij alleen bij afbeelding kennen; in de warme landen van Europa en Azië wordt hij gevonden. Het is een grote appel met een geel en groenachtige, dikke en harde schil, aangevuld met hoogrode, sappige beziën, die uitgedrukt, een verkoelend, de dorst lessend sap geven, en zowel zieken als gezonden een liefelijk genot verschaffen.

Is hij rijp, dan vertonen zich de rode beziën door de spleet, hetgeen een zeer liefelijk gezicht oplevert. De granaatappel is alzo iets schoons en een beeld van de alleen Schone. Aan het kleed van de hogepriester bevonden zich kunstig bewerkte granaatappelen en daartussen gouden schelletjes, die bij zijn binnentreden van het heiligdom geluid maakten, opdat het volk voor den Heere in genade werd gedacht. Zij hingen beneden, rondom zijn hemelsblauwe mantel en waren uit hemelsblauwe, purper- en scharlakenrode wol vervaardigd. Zij waren voorbeelden van de vrucht der gerechtigheid van de enige Hogepriester Jezus Christus.

Gelijk de granaatappel in zijn harde, maar welriekende schil zijn liefelijke vrucht omvat, die bekoorlijk uit de spleet tevoorschijn treedt, zo ligt in het bittere lijden van Christus een welriekend offer, een geestelijke spijs, waardoor de ziel in het geestelijke leven wordt gesterkt, een verkwikkende drank, die het smachtende hart krachtig laaft.

De gerechtigheid van Christus, die ons door de gouden schellen des Evangelies wordt aangeprezen, brengt ook bij hen, die hun geklank vernemen, vruchten voort van de liefelijkste geur en smaak. Het hemelsblauw herinnert aan de hemelse fontein, het scharlaken aan de hemelse oorsprong en het bloed van Jezus Christus; het purper aan de hoge waarde en waardigmakende kracht. Als de hemelse Bruidegom de schoonheid Zijner bruid en kerk wil schilderen, en haar eerst in het algemeen en dan in de bijzondere delen als schoon prijst, dan zegt Hij in het bijzonder van haar wangen: "Zij zijn gelijk een spleet aan de granaatappel."

Op de weg naar Kanaän komt zekerlijk veel schoons voor, al is het, dat het de pelgrims niet altijd zo helder in de ogen valt. Hoeveel schoons ligt niet reeds in hun menigvuldig lijden, zodat zij ook in de verdrukkingen roemen en, tenminste als zij voorbij zijn, zeggen: "Ik dank U, dat Gij toornig op mij geweest zijt en mij wederom troost; dat Gij mij uit getrouwheid verdrukt hebt."

Dienen zij er niet toe, om een gelijkvormigheid met de hoogste Schoonheid, met Christus Jezus tevoorschijn te brengen, zodat Paulus de gelijkvormigheid Zijns doods en de gemeenschap Zijns lijdens niet minder begeert, dan mede te komen tot de opstanding der doden, en als het ware zegt: "Ik heb meer geleden dan anderen, en draag de littekenen van Jezus Christus in mijn lichaam." Wat ziet men dikwijls veel schoons aan kinderen Gods:

Gij weet, mijn Heer', hoe 't mij verkwikt,
Wanneer mijn oog op zielen blikte,
Die onbepaald met U zich wijden.
Ja, 'k voel mij met Uw volk vereend,
Dat al zijn kracht aan U ontleent,
Ik zal mij steeds met hen verblijden.

Welke geestelijke schoonheden ontdekt de ziel niet in het Woord Gods! Van vele zijden gevoelt zij zich op de aangenaamste wijze aangetrokken, en vindt dikwijls achter de het minst belovende bladeren de heerlijkste vruchten. Wat daar gezegd wordt is haar niet slechts kostelijk, maar ook de stijl en de wijze, waarop het gezegd of aangeduid, klaar getoond of bedekt wordt, is haar bewonderenswaardig en verrukkelijk.

Geen wonder dat een zekere kamerling ook in zijn wagen de Schrift las; en welke schoonheden ontdekte hij niet in dat hem vroeger zo donkere 53ste hoofdstuk van Jesaja, toen Filippus hem de spleet van de granaatappel liet zien. Welke verrukkelijke schoonheden schitteren in de Verbonds-God voor zijn ogen; in Zijn liefde, die alle verstand teboven gaat, en die niet in haar volle glans in ons gemoed kan stralen, zonder dat de adem ons zou begeven; in Zijn trouw, die ook dan voortduurt, als wij ontrouw zijn, zodat veeleer bergen wijken en heuvelen wankelen, dan dat Zijn genade van ons wijkt en het verbond Zijns vredes wankelt; in Zijn barmhartigheid en genade, die de misdaden, overtredingen en zonden vergeeft.

"O gij oude en nieuwe Schoonheid!" riep Augustinus uit, "waarom heb ik U zo spade leren kennen!" En welke schoonheden bevat Zijn verbond der genade, waarvan David in 2 Sam. 23 zegt: "Nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is. Voorzeker is daarin al mijn heil en alle lust, hoewel Hij het

nog niet doet uitspruiten.” Een verbond, dat niets eist en alles schenkt, dat uit louter beloften bestaat en nooit kan verbroken worden! O open mijn ogen! Laat mij Uwe heerlijkheid aanschouwen! Gaat heen, beschouwt de heerlijkheid der aarde, de pracht der gebouwen, de schoonheid der schilderstukken, verlustigt u aan de pracht der kleuren, aan de schoonheid der wanden, als wij slechts Hem zien en Zijn verbond, dan zijn wij verzadigd eeuwiglijk.

En wat is het, de Schoonste onder de kinderen der mensen te aanschouwen! De bruid in het Hooglied roept over Hem uit: “Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk.” Wat kan men schoner zien, dan de kribbe en daarin het hoogste Goed, de ons gegeven Zoon, het ons geboren Kind, wiens heerschappij op Zijn schouders is, en Die Wonderlijk, Raad, sterke God, Vader der eeuwigheid en Vredevorst heet.

Waar is iets zo schoons te zien, als de Man van smarten aan het kruis, waar Hij een vloek werd voor ons, om ons de zegen te verwerven, waar Hij ons met God verzoende en het handschrift onzer zonden uit het midden werd gedaan, waar onze oude mens gekruisigt en gedood en de eeuwige gerechtigheid werd aangebracht. Verbindt zich niet ook daaraan de schoonheid Zijner opstanding en hemelvaart, die ons Hem openbaart, als Degene, Die wezenlijk alles en ons in Zichzelf volmaakt heeft?

Wat kan er schoner uitgedacht worden dan dat deze Ene onze gerechtigheid, onze kracht, ons Alles is? Wilt gij iets schoner zien, zo gaat uit en beschouwt, gij dochters Sions, de Koning Salomo in Zijn kroon, volgens Hoogl. 3. - En hoe voortreffelijk is het gewichtig standpunt van Zijn gemeente, die in zichzelf zo wanstaltig, in Hem zo volmaakt, zo zonder vlek of rimpel, zo heilig en onstraffelijk, zo schoon is, dat Hij in het genoemde geheimnisvolle boekdeel tot haar zegt: “Gij zijt alleszins schoon en zonder vlekken;” en zijzelf moed genoeg scheidt om in een gelovige echo te herhalen: “Ik ben liefelijk.”

O ja, iets dergelijks valt te Rimmon-Perez voor, waar zich de spleet in de hogepriesterlijke granaatappel vertoont. Wie legerde zich daar niet gaarne in?

Granaatappelen zijn iets kostelijks en voortreffelijks, vandaar dat de verspieters ze ook nevens de kostelijke en voortreffelijke wijndruiven uit Kanaän de kinderen Israëls als bewijzen der kostbaarheid van het land medebrachten; vandaar ook dat zij dienden tot sieraad aan de mantel des hogepriesters. Als de bruid in het Hooglied hare Vriend, Die zij haar Broeder noemt, het allerkostbaarste wil voorzetten, dan noemt zij hoofdstuk 8:2, de most harer granaatappelen.

En hebben wij niet hierboven juist de kostbaarste goederen genoemd? Hoe duur zijt gij gekocht! Voor welke prijs van onbeschrijfelijke waarde is u vergeving, gerechtigheid en leven geworden, namelijk door het bloed van Jezus Christus. Hoe kostelijk is daarbij de Heilige Geest, Die ons dit toepast, daar wij het anders nooit zouden verkrijgen; dat Hij ons eerst toont, hoezeer wij het behoeven; dat Hij ons voorts zo hongerig daarnaar maakt, dat wij volstrekt daarin delen willen en moeten; dat Hij ons eindelijk het geloof schenkt, waardoor wij het aannemen; en dat Hij voorts bij ons blijft eeuwiglijk.

Hij maakt het heil in Christus Jezus en het bekwaammaken tot het erfdeel der heiligen in het licht zo kostbaar, dat men zich zeer gaarne verloochent, zijn kruis op zich neemt en Jezus volgt. Zijn de granaatappelen verkoelend, verkwikkend, verversend voor het lichaam, o welk een lafenis kan de Heilige Geest der smachtende ziel geven, en geeft Hij

haar van tijd tot tijd wezenlijk, zodat zij kan zeggen: De dorst is voorbij, hoezeer ben ik verkwikt!

O ja, zulke granaatappelen zijn nog voorhanden, om u te laven, gij bekommerde zielen! Moet gij u enige tijd te Rithma onder de jeneverstruiken ophouden, of lang aldaar vertoeven, de wolkkolom komt toch weder in beweging, om u naar Rimmon-Perez te leiden, waar gij most van granaatappelen vindt. Zijt gij daar gelegerd, verblijd u, maar weet, het is nog geen Kanaän. Er volgen nog andere legerplaatsen. Gij moet naar de Rode zee van het bloed van Jezus Christus. Granaatappelen zijn voor een ieder dienstig, en zij mogen in elke omstandigheid worden genoten. Dat geldt in de hoogste zin van de Hogepriesterlijke granaatappelen der verdiensten van Jezus Christus, zij zijn voor allen heilzaam, ja noodzakelijk en onmisbaar. Zonder deze kan alle gezondheid, rijkdom en eer op den duur u niets baten, maar met hen wordt u alles tot zegen. Gij moogt zijn wie en wat gij wilt, verzuim deze kostbare vrucht niet, wat gij anders ook mocht willen en moeten verzuimen. Het is waar, in het begin zal u de harde, samentrekkende, dikke schil enigszins hinderlijk zijn en wellicht uwe tanden stomp maken.

Maar schuw dit niet. Wat heeft men zonder moeite? Word boetvaardig, strijd de goede strijd, worstel met God in de gebeden. Laat Hem niet gaan, tenzij dat Hij u zegene. Al moet gij in die toestand enige tijd treurigheid ondervinden, of al wordt gij benauwd en beangst, het zal u nooit berouwen; maar berouwen zal het u, indien gij dien weg niet leert kennen en inslaan. Hoewel de schil bitter smaakt en de zoete kern van binnen zit: hebt gij genoeg getreurd, gezocht en aangeklopt, gij zult de spleet van de granaatappel zien en de verkwikkende vrucht zal u worden toegediend; gij zult ontwaren wat de legerplaats Rimmon-Perez betekent. "Hij versterkt mij met de appelen," zegt de bruid in het Hooglied, en zij ziet meermalen uit, of de granaatbomen bloeien. Hij wasse voor alle bekommerde zielen en verkwikke hen onder dorst, strijd en hitte. Het geklank der gouden schellen des Evangelies verkondigde ons de Hogepriester, Wiens gerechtigheidsboom de granaatappelen draagt, en Zijne vrucht zij ons gehemelte zoet.